

všem můžu svým způsobem podílet i já. Pochopte, sám Travorla jednou málem zavítal do mého domu.“

„Opravdu?“ A Pea se okamžitě rozzáří a usmívá se od ucha k uchu. Její láska k hlavnímu subjektu tehdejšího tátova fotografického umění nezná mezí. Kdysi dávno zdobily stěny celého jejího bytu všechny fotografie, které táta při natáčení *Horečky sobotní noci* pořídil. Nechala si je dokonce zarámovat. Když jsme byly ještě malé, prohlížela si je Pea minimálně jednou týdně. „A zdržel se tady dlouho?“

„Asi je nakonec lepší, že k tomu nedošlo.“ S těmi slovy si paní Finkleová přitiskne obě ruce na srdce. „Myslím si, že bych v tu ránu přestala být zodpovědná za svoje chování. Ten muž, to byl takový krasavec. Jako Michelangelo v modrých džínách. Tak, udělejte si pohodlí. Můžeme se vidět tak často, jak vám to bude vyhovovat, nebo samozřejmě tak málo, jak uznáte za vhodné. Byla bych přirozeně ráda, kdybychom společně strávily co nejvíce času, předpokládám ale, že toho chcete hodně zařídit i vidět. Takže se nakonec chystáte rezidenci Lupoových prodat?“

„Takový je plán,“ odpovím. „Zdá se, že konečně nadešel ten správný čas.“

„Myslím, že máte pravdu.“ Paní Finkleová přikývne. „To místo mělo prkny zatlučená okna a celkově chátralo až příliš dlouho. Skoro to vypadá, jako by tenhle malý kousek ulice uvízl ve dni, kdy odsud vaše matka odešla. Ačkoli když o tom teď tak přemýšlím, váš dědeček tam žil ještě několik let po jejím odchodu. Ale pokaždé, když jsem na ten dům v posledních třiceti letech pohlédla, měla jsem pocit, jako bych ji tam viděla znovu: jako by stála na požárním schodišti, kouřila a vyčkávala. Vyčkávala a kouřila. Jsem ráda, že teď už nebude muset dál čekat.“

Třetí kapitola

„Dokážeš si představit, jak se procházela po místních ulicích?“ zeptá se mě Pea, když se pomalu ploužíme zpátky Čtvrtou avenue po pozdní večeři. Daly jsme si hamburger s hranolky. „Mladá a sexy, přesně jako na fotkách, které dělal táta: na sobě přiléhavé kalhoty a boty na klínku. Tenkrát byla máma vážně kus.“

„Vlastně dokážu,“ odpovím a vybaví se mi jedna konkrétní fotografie. Jednalo se o vůbec první máminu fotku, kterou táta pořídil, tu, kterou mám právě teď pečlivě uloženou v zadní kapse džínů.

Mámě je na ní dvacet. Světlo slunného jarního brooklynského večera se jí odráží od pokožky a hubenýma rukama si zakrývá oči proti zářivým paprskům. Polovinu obličeje má ve stínu a rty se jí lesknou. Na sobě proužkované tričko bez rukávů, pod kterým nemá podprsenku. Hrdlo má odhalené tím neskutečně sexy způsobem, kterého, jak se zdá, nemůžu já nikdy dosáhnout. Poprvé jsem na tu fotografii narazila, když mi bylo dvanáct a byla jsem nemotorná boubelka. Tak